2 V pondělí ráno, když vycházející sluníčko potichoučku klepalo na okno pokojíčku, vzbudilo obě děti nepříjemné zvonění budíku. Zpod pokrývky se vynořila chlapecká ruka, mrštně budík vypnula a zmizela pod peřinou. Anička se v posteli protáhla a hbitě vyskočila z postele. Zatímco se Míša ještě zachumlal do peřiny, Anička posnídala, umyla se a své dlouhé hnědé vlasy si svázala do culíku. Poté přišla do pokojíčku, aby se oblékla.

„Míšo, vstávej!“ budila svého bratra a tahala mu za peřinu. „Přijdeme pozdě do školky.“

„Aničko, nech mě ještě chvilku spát!“ odvětil otráveně Míša. Popotáhl si peřinu zpátky a otočil se k ní zády.

„Ale ty jsi mi slíbil, že půjdeme dnes o něco dřív, abychom si s nějakým zvířátkem, které potkáme, popovídali," řekla Anička a našpulila pusu.

„Jó, aha," odpověděl Míša, posadil se na posteli a chvíli mžoural blankytně modrýma očima, než se rozkoukal. „Tak jo, a už nefňukej!" dodal podrážděně, prohrábl rukou své kaštanové vlasy a vylezl z postele.

Anička ho po celou dobu povzbuzovala a popoháněla, aby vyšli včas. Když byli oblečeni a obuti, zabouchli dveře bytu, sjeli výtahem do přízemí a vyšli hlavním vchodem ven. Venku už se na ně usmívalo sluníčko svými ranními paprsky, ale město bylo dávno vzhůru.

Vydali se po chodníku směrem ke školce, zatímco kolem nich pulzoval typický ranní ruch Ostravy. Na nedaleké křižovatce hučely motory autobusů, lidé spěchali do práce a tramvaje cinkaly na zastávkách. Z malé pekárny na rohu vonělo čerstvé pečivo, ale tuto příjemnou vůni občas přehlušil závan výfukových plynů z projíždějících aut. Několik cyklistů se tiše mihlo kolem nich, zatímco u semaforu netrpělivě pískaly brzdy některých aut zastavujících na červenou.

Anička dychtivě naslouchala a rozhlížela se kolem sebe, jestli náhodou neuvidí Vendelína nebo jiné ptáčky či zvířátka. Oči jí těkaly po korunách stromů, dívala se po keřích i na střechy. A ono nic. Po

pár krocích zatahala bratra za rukáv tenké bundy.

„Míšo, jak to, že tady nikoho nevidím?“ řekla smutně Anička.

Vtom před nimi něco rychle přeběhlo, až sebou Anička cukla! Uhodnete, děti, koho uviděli? Krásně rezavou veverku jako z pohádky. Ta rychle vyběhla na blízkou starou rozložitou lípu.

„Počkej, veverko!“ rozběhla se za ní Anička. Ale veverka se jí schovala do dutiny stromu. Anička doběhla k mohutné lípě a rozplakala se.

„Aničko, neplač!“ přiběhl k ní Míša a začal ji konejšit. „Asi se tě lekla, tak se rychle schovala do bezpečí svého hnízda.“

„Ahoj, Aničko!“ ozval se jemný hlásek.

Míša s Aničkou se podívali nahoru, odkud hlas slyšeli. Z dutiny stromu na ně koukala malinká rezavá hlavička s velkýma černýma očima a špičatýma chlupatýma ušima. Veverka, ačkoliv je plaché zvíře, si dodala odvahu a seběhla po kmeni na zem.

„Já jsem veverka Věrka," představila se dětem, posadila se do trávy – přesněji, jak se říká, si sedla na bobek – a ukázala své bílé bříško. Celá její srst se jemně třpytila v paprscích slunce, které pronikaly mezi větvemi a listím lípy. Věrka vyprávěla dál: „Bydlím tady už nějakou dobu a včera večer jsem zaslechla, jak holub Vendelín vyprávěl vrabcům v tamtom keři o tom, že se s vámi seznámil. Když jsem

vás dnes uviděla, hned jsem poznala, že jste to vy dva. Tak jsem si rychle běžela odnést pamlsek do svého hnízda a mezitím ses, Aničko, rozplakala.“

„Jééé, ty jsi veverka Věrka?“ vydechla v úžasu Anička a utírala si slzy, zatímco její bratr stál a nevěřícně koukal.

„Ano, to je Věrka a já jsem Václav,“ zašvitořil před nimi malý vrabec, který přiletěl z keře pámelníku. Zvesela poskakoval a pokračoval: „Já jsem slyšel váš rozhovor, a protože jsem zvědavý, musel jsem přijít blíž.“

Anička s Míšou si dřepli do trávy a se zaujetím si obě zvířátka prohlíželi. Vrabčák měl šedohnědou hlavičku, na bocích šedou, s bílým proužkem přes oko a svět-

le béžové bříško. Záda a malá křídla měl hnědá s černými a šedými lemy a na tenkých nožkách měl malé drápky.

„My vrabci jsme velkými společníky člověka," chlubil se Václav. „Obilná pole a sýpky pro nás vždy představovaly prostřený stůl. Máme domov nejen na venkově, ale i ve velkých městech, jako je Ostrava. Kdysi nás bývalo mnohem víc. Také my jsme byli považováni za škůdce a lidé nás často hubili," povzdechl si malý vrabec.

„Měl by vám říct, proč je lidé v minulosti hubili," vložila se do hovoru veverka.

„No, nooo… čim-čim," čimčaral nespokojeně Václav a popolétl o kousek dál.

„Proč tedy?" zeptala se dychtivě Anička.